

VIII.

Дълчо завърши втори и трети класъ. Той не знаеше почивка. Дене и ноще се трудеше, учеше, помагаше на своите братчета и братовчеди ученици и беше винаги пръв ученик въ училището.

Чичовците му се зарадваха, че няма вече да учи, а ще работи.

Зарадва се и майка му. Стига сж говорили въ задругата, че само тѣ работятъ. И Дълчо започна да работи, да помага кждето имаше нужда: при косачите, при орачите, при жетварите. Но всички забелязаха, че това лѣто Дълчо не е веселъ, не е разговорливъ, както по-рано. Ходеше той умисленъ, съ наведена глава.

Майка му започна да се тревожи. Единъ день тя го запита:

— Какво има, синко? Що ти тежи на сърдцето?

— Искамъ да уча още, майко, — отвърна Дълчо. — Искамъ учителъ да стана... Въ окръжния градъ има такава училище... Тамъ искамъ да уча.

— Ахъ, синко, стига учение! Кой ще работа имота ни? На, всичко тръгна наопаки следъ смъртта на татко ти.

— Виждамъ, майко, виждамъ, зле върви задругата вече... Оставили сж всичко на слугите. Чичо Вельо скита по пазари, по събори, по сватби и веселби и за нищо не се грижи... Не мога да гледамъ това! Ще ида да уча, — говореше Дълчо.

— Не, синко!... Никжде няма да ходишъ! — прексна го майка му. — Кой ще ти дава пари за учение? На кого се надъвашъ?

— Ще работя тамъ и ще уча, — отсече Дълчо.